

§ 4. 1. Koszty utrzymania dyrekcji budów pokrywane są bezpośrednio ze środków inwestycyjnych w ramach preliminarzy podlegających zatwierdzeniu przez władze, wymienione w § 3 powołanego w § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 kwietnia 1950 r., w porozumieniu z Ministrem Finansów.

2. Personel dyrekcji budów opłacany jest według umowy zbiorowej tej gałęzi przemysłu, w ramach której znajduje się inwestor.

§ 5. Dyrekcje budów opłacają należności za dostawy i roboty wykonane zarówno systemem zleconym jak i gospodarczym ze środków inwestycyjnych na zasadach ustalonych dla inwestorów bezpośrednich.

§ 6. Wydatki, związane z działalnością rozruchową i przygotowaniem działalności przyszłego nowobudującego się przedsiębiorstwa, dyrekcje budów pokrywają bezpośrednio ze środków inwestycyjnych w ramach generalnego kosztorysu na podstawie preliminarzy, zatwierdzonych przez właściwych inwestorów centralnych w porozumieniu z Ministerstwem Finansów.

§ 7. Dyrekcje budów amortyzują swoje środki trwałe na zasadach ustalonych dla jednostek budżetowych, tzn. jedynie przez konto funduszków własnych i umorzeń środków trwałych.

§ 8. W sprawie opodatkowania dyrekcji budów obowiązują przepisy przewidziane w dekreście z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki społecznej (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 399).

II. Oddziały wykonawstwa inwestycyjnego.

§ 9. O.W.I. działają na zasadach pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

§ 10. Koszty utrzymania O.W.I. obciążają koszt wykonywanych przez nie inwestycji.

§ 11. Podstawą rozliczeń O.W.I. są kosztorysy obowiązujące przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego.

§ 12. O.W.I. rozliczają się za wykonane roboty fakturami przejściowymi oraz fakturami ostatecznymi, wystawianymi na przedsiębiorstwo (dyrekcję budowy), będące inwestorem bezpośrednim.

§ 13. 1. W przedstawianych do zapłaty fakturach O.W.I. wykazuje potrącenia:

- 1) obciążającego go procentu obniżenia kosztów inwestycji,

2) 3% zysku objętego kosztorysem.

2. Ponadto O.W.I. wykazuje w miesięcznych fakturach przejściowych potrącenia w wysokości części planowanej miesięcznej amortyzacji swych środków trwałych, przeznaczonej na finansowanie inwestycji.

§ 14. O.W.I. posiada w banku finansującym inwestycje inwestora bezpośredniego, dla którego działa, rachunek operacyjny, którym samodzielnie dysponuje i na który przelewane są należności za wykonane roboty oraz zaliczki, o których mowa w § 15.

§ 15. Inwestor bezpośredni, dla którego działa O.W.I., udziela O.W.I. ze swych środków inwestycyjnych zaliczki w wysokości potrzebnej na pokrycie normatywu środków obrotowych O.W.I. Ustalenie normatywu środków obrotowych dokonywane jest na zasadach stosowanych w odniesieniu do przedsiębiorstw budowlano-montażowych z tą różnicą, że normatyw robót w toku uwzględnia czasokres wystawiania przez O.W.I. faktur przejściowych. Wysokość zaliczki ustalana jest na okresy kwartalne przez inwestora bezpośredniego, dla którego działa O.W.I., w porozumieniu z bankiem finansującym daną inwestycję.

§ 16. W przypadkach, w których dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych udzielany jest kredyt sezonowy, w stosunku do O.W.I. następuje odpowiednie okresowe zwiększenie zaliczki.

§ 17. Remonty kapitalne swych środków trwałych pokrywa O.W.I. z rachunku operacyjnego do wysokości części funduszu amortyzacyjnego, przeznaczonej na kapitalne remonty.

§ 18. Przepis § 8 ma odpowiednie zastosowanie do O.W.I.

§ 19. W tym zakresie, w jakim zasad organizacji finansowej i systemu finansowego O.W.I. nie reguluje niniejsze zarządzenie, należy odpowiednio stosować przepisy o zasadach organizacji finansowej i systemie finansowym przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego.

§ 20. Bankami finansującymi działalność operacyjną O.W.I. są banki finansujące inwestycje przedsiębiorstw (dyrekcji budów).

III. Przepis końcowy.

§ 21. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: K. Dąbrowski

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI

z dnia 19 lutego 1951 r.

w sprawie rodzajów stanowisk w Państwowym Instytucie Hydrologiczno-Meteorologicznym, na których pracownicy pomocniczy naukowo-techniczni wykonują prace o charakterze ściśle związanym z nauką.

Na podstawie § 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie stawek uposażenia zasadniczego, zasad zaszeregowania do grup uposażenia i dodatków do uposażenia pracowników nauki (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 84) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stanowiska w Państwowym Instytucie Hydrologiczno-Meteorologicznym, wymienione w załączonym do

niniejszego zarządzenia wykazie, są stanowiskami, na których pracownicy pomocniczy naukowo-techniczni wykonują prace o charakterze ściśle związanym z nauką.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: A. Rapacki

Załącznik do zarządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 19 lutego 1951 r. (poz. 292).

WYKAZ STANOWISK W PAŃSTWOWYM INSTYTUCIE HYDROLOGICZNO-METEOROLOGICZNYM, NA KTÓRYCH PRACOWNICY POMOCNICZY NAUKOWO-TECHNICZNI WYKONUJĄ PRACĘ O CHARAKTERZE ŚCISLE ZWIĄZANYM Z NAUKĄ

Lp. Stanowisko	Warunki, którym powinni odpowiadać pracownicy pomocniczy naukowo-techniczni.	Lp. Stanowisko	Warunki, którym powinni odpowiadać pracownicy pomocniczy naukowo-techniczni.
1. Instruktor techniczny	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie o specjalnych kwalifikacjach fachowych i dużej praktyce zawodowej, przeprowadzający kontrolę prac i instruowanie stacji jako podstawowych jednostek terenowych Instytutu prowadzących pomiary i obserwacje, potrzebne do badań naukowych i doświadczalnych.		z ich analizą), obliczenia z zakresu meteorologii, klimatologii, hydrologii i oceanografii; d) wykonujący prace z zakresu kartografii ze szczególnym uwzględnieniem kartografii morskiej oraz kierujący pracami kreslarzy (korektorów); e) czuwający nad funkcjonowaniem urządzeń radiokomunikacyjnych, przeprowadzający odbiór nadśłuchowy i automatyczny sygnałów, wysyłanych przez radiosondy, oraz prowadzący odbiór i przekazywanie danych meteorologicznych potrzebnych do prac naukowych, doświadczalnych i usługowych Instytutu.
2. Konstruktor	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie o specjalnych kwalifikacjach fachowych, wykonujący pod nadzorem i bezpośrednio kierujący budową laboratoryjnych modeli (aerodynamicznych, hydrodynamicznych itd.) oraz prototypów nowych przyrządów (meteorologicznych, hydrologicznych, oceanograficznych itd.), potrzebnych do badań naukowych i doświadczalnych.	5. Laborant (obserwator meteorologiczny, obserwator hydrologiczny, rachmistrz techniczny)	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie który: a) jest technicznie pomocny przy pracach badawczych, doświadczalnych itd., prowadzonych przez pracowników naukowych jednostek organizacyjnych Instytutu; b) wykonuje wszelkie pomiary i obserwacje meteorologiczne, hydrologiczne, oceanograficzne itd., potrzebne do badań naukowych i doświadczalnych; c) wykonuje wszelkie pomocnicze obliczenia nie wymagające znajomości specjalnych metod rachunkowych i sprawdza wyniki obserwacji meteorologicznych i hydrologicznych, potrzebne do badań naukowych i doświadczalnych.
3. Mechanik precyzyjny (radiotechnik)	Pracownik o specjalnych kwalifikacjach zawodowych, czynny stale w Instytucie, który na zlecenie swych przełożonych wykonuje samodzielnie aparaturę lub przyrządy (bądź przeprowadzający również naprawę tych przyrządów), potrzebne do badań naukowych i doświadczalnych.	6. Kreslarz (wnoszący, korektor map)	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie, wykonujący wszelkiego rodzaju prace kreslarskie, sporządzający na podstawie danych zawartych w depeszach meteorologicznych mapy pogody bądź też uaktualniający (korygujący) mapy morskie, niezbędne do prac naukowych i doświadczalnych Instytutu.
4. Technik-laborant (technik hydrologiczny, technik meteorologiczny, technik-kartograf, teleoperator, radiooperator)	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie o specjalnych kwalifikacjach fachowych: a) samodzielnie prowadzący analizy chemiczne, wymagające zupełnego opanowania metod chemii analitycznej; b) samodzielnie prowadzący prace związane z montowaniem, regulacją i cechowaniem specjalnych przyrządów meteorologicznych, hydrologicznych, oceanograficznych, radiotechnicznych itd.; c) prowadzący prace pomiarowe i obserwacyjne oraz wykonujący wszelkiego rodzaju mapy pogody (wraz		

293

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 2 stycznia 1951 r.

w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o utworzeniu Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 527) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu lub przetwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418) zarządza się, co następuje:

§ 1. Opłaty za przemiał zboża wolno pobierać tylko w naturze.

§ 2. Opłaty za 100 kg przemielonego zboża wynoszą:

- przy przemiale żyta na mąkę 60%—14 kg żyta,
- " " " " " 82%—12,5 " "
- " " " " " 97%—10,5 " "
- " " pszenicy na mąkę 72% — 9 kg pszenicy,
- przy przemiale pszenicy na mąkę 97% — 8 kg pszenicy,
- przy przemiale jęczmienia oraz innych zbóż na mąkę 67% — 12 kg odpowiedniego zboża,
- przy przemiale jęczmienia na kaszę 46% — 16 kg jęczmienia,